

Να ενισχυθεί η αριστερά της άμεσης μετωπικής ρήξης

Γιώργος Ρούσης

Είναι βέβαιο ότι οι επερχόμενες βουλευτικές εκλογές έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα, στα πλαίσια πάντοτε του περιορισμένου ρόλου που μπορούν να παίξουν από μόνες τους οι εκλογές.

Είναι επίσης βέβαιο ότι η μεγάλη πλειονότητα του κόσμου της Αριστεράς και ευρύτερων κοινωνικών δυνάμεων έχει εναποθέσει τις ελπίδες της για μια διέξοδο από την κρίση που μαστίζει το λαό μας, στην εκλογική πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ η οποία, ας μην το ξεχνάμε χάρη σε ένα άκρως καλπονοθευτικό σύστημα, μπορεί να τον οδηγήσει στην κατάκτηση της κυβερνητικής εξουσίας.

Ακόμη είναι βέβαιο ότι έχει σημασία σε αυτές τις εκλογές πέρα από τη συντριβή της φασιστικής Χρυσής Αυγής, να ηττηθούν τόσο οι κυβερνητικές δυνάμεις, όσο και οι δυνάμεις που με νέο προσωπείο προσπαθούν να περισώσουν το κυρίαρχο σύστημα.

Τέλος είναι βέβαιο ότι θα είναι άκρως αρνητικό και μάλιστα σε βάθος χρόνου για σύμπασα την Αριστερά και το λαϊκό κίνημα αν μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ απογοητεύσει τον κόσμο που επένδυσε τις ελπίδες του σε αυτόν. Κάτω από αυτές τις συνθήκες και με δεδομένο ότι είναι παντελώς λαθεμένη η ταύτιση, πολύ περισσότερο συλλήβδην του ΣΥΡΙΖΑ με τις κυβερνητικές δυνάμεις και τους συνοδοιπόρους τους, προκύπτει εύλογα το ερώτημα γιατί να είναι αναγκαία η συμμετοχή σε αυτές τις εκλογές μιας πολιτικής συνεργασίας όπως εκείνη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Μετωπικής Αριστερής Συμπόρευσης (Μ.ΑΡ.Σ)

Η αναγκαιότητα αυτή προκύπτει από την κοινή πεποίθηση των δυνάμεων που συγκροτούν αυτό το συνδυασμό ότι:

Πρώτο, ο χαρακτήρας της κρίσης ως παγκόσμιας δομικής κρίσης του καπιταλισμού παρά τις ελληνικές ιδιαιτερότητες της οδηγεί στο ότι αυτή δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί παρά σε σύγκρουση με τους φορείς αυτού του συστήματος, που είναι η ευρωζώνη, η ΕΚΤ, η ΕΕ, το ΔΝΤ και το ντόπιο μονοπωλιακό κεφάλαιο, και όχι σε σύμπλευση μαζί τους, όπως προτείνει η πλειοψηφούσα ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Δεύτερο, αυτή η αντιμετώπιση, αλλά ακόμη και η όποια επί μέρους ουσιαστική αλλαγή υπέρ των λαϊκών συμφερόντων είναι αδύνατη δίχως ένα ισχυρό λαϊκό κίνημα που να την στηρίζει αγωνιστικά και όχι μόνον ψηφίζοντας τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως ο ίδιος περιορίζεται να ζητά.

Τρίτο, αυτό το κίνημα δεν θα μπορέσει να ανδρωθεί και να είναι αποτελεσματικό παρά μόνον αν είναι μετωπικό και δεν αντιμετωπίζεται σεχταριστικά στη λογική ενίσχυσης των διάφορων μικρών η

μεγαλύτερων μικρόκοσμων της Αριστεράς αναγόμενων από μέσα σε αυτοσκοπό, όπως πράττει κυρίως το ΚΚΕ, αλλά και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που διαφωνούν με αυτήν την συμπόρευση.

Τέταρτο, σε περίπτωση πρωτιάς του ΣΥΡΙΖΑ αυτό το μέτωπο, δίχως κανένα αποκλεισμό μαζί με όλες τις αριστερές δυνάμεις που θα επιλέξουν να αρνηθούν την ενσωμάτωση, είναι το μόνο που μπορεί να την αποτρέψει και να συμβάλει στην προοπτική μιας λύσης εκτός των καπιταλιστικών τειχών.

Πέμπτο, μόνον αν υπάρξει μια άμεση αντισυστημική μεταβατική πρόταση διεξόδου από την κρίση η οποία θα διαμορφωθεί λαμβάνοντας υπόψη το επίπεδο συνειδητότητας του λαού μας, έτσι όπως αυτό έχει αναπτυχθεί με τα ρήγματα που η ίδια κρίση έχει προκαλέσει στην προς το κατεστημένο συναίνεση, και όχι με την παραπομπή των πάντων στον Αγίου Σοσιαλισμού, είναι δυνατόν να κατακτηθεί η αναγκαία για κάθε ριζοσπαστική αλλαγή ευρύτερη απήχηση από τον λαό μας.

Καλά όλα αυτά. Αν όμως η εκλογική ενίσχυση αυτής της συμμαχίας ΑΝΤΑΡΣΥΑ και Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση (ΜΑΡΣ) έχει σαν αποτέλεσμα να μην αναδειχτεί ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά η ΝΔ πρώτο κόμμα και κυβέρνηση. μήπως καλό είναι να ψηφίσουμε τώρα ΣΥΡΙΖΑ και μετά βλέπουμε; Είναι ένα δεύτερο εύλογο ερώτημα πολλών έντιμων αριστερών πολιτών.

Καταρχάς δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι ο κόσμος που θα ψηφίσει αυτήν την συμμαχία θα ψήφιζε ΣΥΡΙΖΑ. Το αντίθετο μάλιστα ακόμη και αν κατέβαιναν χώρια οι συνιστώσες της πολλοί από εκείνους που τώρα θα την ψηφίσουν θα έριχναν λευκό ή άκυρο, ή θα απείχαν, ή θα ψήφιζαν ΚΚΕ. Κατά δεύτερο αυτό το «μήπως καλό είναι να ψηφίσουμε τώρα ΣΥΡΙΖΑ και μετά βλέπουμε» υποδηλώνει στην ουσία υποταγή της στρατηγικής στην τακτική, υποταγή στο συγκυριακό απέναντι στο μακρο ή και μεσοπρόθεσμο, με αλλά λόγια μια οπορτουριστική στάση.

Η εμπειρία όλων των ανάλογων επιλογών υπερψήφισης αριστερών κομμάτων τα οποία αυτοπροσδιορίζονταν ως καλύτεροι διαχειριστές από την Δεξιά στα πλαίσια όμως του συστήματος και δίχως ρήξεις με αυτό και η ανάδειξη τους σε κυβέρνηση δίχως την ύπαρξη μιας ριζοσπαστικής αριστερής αντιπολίτευσης κατάληγε δίχως καμιά εξαίρεση από τη μια στην συνέχιση της εφαρμογής νεοφιλελεύθερων πολιτικών με αριστερό προσωπείο και από την άλλη στην άνδρωση της ακροδεξιάς εμφανιζόμενης ως μοναδικής αντισυστημικής δύναμης.

Για όλους τους παραπάνω λόγους όσοι επιμένουμε να συνεχίσουμε να ελπίζουμε μετά την διάψευση, ας ενισχύσουμε ο καθένας όσο και όπως μπορεί και αντέχει αυτήν την, η αλήθεια είναι καθυστερημένη, προσπάθεια, που ανοίγει τον δρόμο στο να ξαναστήσουμε την ελπίδα για ένα καλύτερο κόσμο.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 11.1.2015